

Hồi thứ mười ba

Mù Mờ Khó Hiểu

Thôi Thiên Hàn cười lạnh lùng nói :
- Có phải cô là Thích Thiết Hoa khét tiếng trong giới giang hồ đây chăng ?

Thích Thiết Hoa không khỏi sửng sốt đưa mắt quét về phía Thôi Thiên Hàn rồi toàn thân rung động, buột miệng kinh hoàng rằng :

- Người....

- Ta tìm đến đây diệt trừ cô đây !

Câu nói của Thôi Thiên Hàn chưa dứt, chàng đã cất bước tiến thẳng về phía Thích Thiết Hoa.

Trên sắc mặt của Thích Thiết Hoa bỗng thoáng hiện một nét hãi hùng. Nàng hồi tưởng lại những hình ảnh rùng rợn tại sườn núi Lang Cốc cách đây mười lăm năm về trước...

Qua khung mặt quá quen thuộc ấy, có phải chăng đây chính là đứa em trai của mình?

Nghĩ đến đây, tâm thần nàng cảm thấy vô cùng xao động nên vội vàng hỏi :

- Người có phải là Thích Đình Nhận không?

Câu hỏi ấy khiến cho Thôi Thiên Hàn có cảm giác như bị một nhát búa bổ vào đầu. Vì đây là người thứ ba đã hỏi chàng có phải là người họ Thích ?

Tuy nhiên, Thôi Thiên Hàn vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Trong khi đó, Truy Hồn Kiếm Khách đang đứng tại sau lưng Thôi Thiên Hàn đôi mắt cũng thoáng hiện những tia sáng ghê rợn. Lão ta nói lẩm bẩm :

- Đúng rồi chính là hắn đây...

Mang Sơn Quỷ Mẫu đang ngồi cạnh đấy toàn thân cũng khẽ rung động.

Riêng Cuồng Hiệp cũng “úy” lên một tiếng, dường như chợt nhớ đến một việc khủng khiếp chi...

Tất cả mọi hiện tượng đó đều xảy ra trong một cái chớp mắt. Thôi Thiên Hàn bỗng mỉm cười lạnh lùng nói :

- Ai là Thích Đình Nhận đâu ?

Sắc mặt của Thích Thiết Hoa hết sức xúc động. Đôi vành môi anh đào của nàng không ngớt run rẩy, thực lâu mới cất tiếng nói :

- Đệ đệ !... Có lý nào em quên mất tỷ tỷ đây rồi sao ?

Lời nói của nàng chưa dứt thì hai dòng lệ đã tuôn trào ràng rụa đôi má khiến ai nhìn đến cũng phải cảm động vô cùng.

Trời ơi ! Mười lăm năm dài đằng đằng đã làm cho đệ đệ của ta không còn nhận được ra ta ! Mười lăm năm về trước, nàng đã bị thất thân để bảo vệ sinh mạng cho em, và vì đó suốt nữa nàng phải mất mạng dưới tay của Phấn Diện Sứ Giả.

Nàng tưởng đứa em trai duy nhất của mình đã chết đi rồi, nên bấy lâu vô cùng thương tiếc. Giờ đây, bỗng người em trai của nàng lại bất ngờ xuất hiện trước mắt, thử hỏi làm thế nào không vui mừng đến rơi lệ được?

Nhưng, đối với Thôi Thiên Hàn, dường như mọi việc trước kia chàng không còn nhớ một tí chi cả. Chàng đã thực sự quên mất những hình ảnh ghê rợn mà chính chàng vừa mới lên ba tuổi rồi hay sao ?

Thôi Thiên Hàn cười lạnh lùng nói :

- Ai là đệ đệ của cô ?
- Em...chính là Đinh Nhạn đây mà !
- Đồ vô liêm sỉ, ta là Thôi Thiên Hàn, là bạn của Tuyệt Hồn Khách đấy...
- Ô !

Trên khoé miệng của Thôi Thiên Hàn hiện lên nụ cười lạnh lùng tàn khốc vốn có của chàng :

- Vì nửa quyển Huyền Hoàng Lục mà người đang tâm hãm hại người ân nhân cứu mạng của người. Lòng dạ của người thực không khác nào rắn rết ! Ta phải giết người đây.

Nói dứt lời, chàng lại từ từ tiến tới phía Thích Thiết Hoa.

Thích Thiết Hoa cảm thấy lòng đau như dao cắt. Nàng cố đè nén cơn xúc động, nói :

- Vậy, có lý nào đệ đệ không còn nhìn nhận tỷ tỷ đây nữa sao ?
- Ai là đệ đệ của người ?

Câu nói chưa dứt, chàng đã lướt nhanh đến trước mặt Thích Thiết Hoa vung chưởng lên đánh xéo về phía nàng một chưởng.

Chưởng lực của Thôi Thiên Hàn vừa cuốn tới thì sắc mặt của Thích Thiết Hoa đã bừng đỏ vì tức giận. Nàng liền vung chưởng ngọc lên đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của Thôi Thiên Hàn, nạt lớn :

- Người thực sự không phải là đệ đệ của ta chăng ?

Nghe qua câu nói ấy, Thôi Thiên Hàn bỗng cảm thấy nghi ngờ. Nhưng, chàng làm thế nào lại là em trai của Thích Thiết Hoa? Đây là một việc hoàn toàn không thể có được.

Nghĩ vậy nên chàng liền cười sâu hiểm, nói :

- Người bảo ta là em trai của người, vậy lời nói đó là căn cứ vào đâu ? Người họ Thích, còn ta là họ Thôi, cả hai không dính dấp chi với nhau hết.
- Thế thì em nhất định không nhìn nhận ?
- Thôi Thiên Hàn ta không có tỷ tỷ bao giờ ?

- Lúc em lên ba tuổi, chị đã vì em mà bị mất đi sự trong sạch của người con gái, lại suýt nữa phải chết dưới tay của Phấn Diện Sứ Giả...

Thôi Thiên Hàn quát to :

- Người nói sao ? ... Ta không hiểu....

Nàng tức giận đến run rẩy cả tấm thân kiều diễm, đôi má phấn cũng tái nhợt trông rất ghê sợ. Bất giác, trong óc nàng bỗng thoáng hiện một ý nghĩ ghê rợn :

- Cũng được ! Lúc còn bé thơ, ta đã hy sinh tất cả để cứu người. Nhưng hôm nay, chính người lại buộc ta phải ra tay giết chết người đó...

Tức thì, người nàng liền bay vọt lên vung tay mặt ra quét qua, tấn công về phía Thôi Thiên Hàn một chiêu vô cùng kỳ diệu. Cũng trong lúc đó, tay trái của nàng cũng đánh luôn theo thế Lao Yển Phân Phi.

Cả hai chiêu ấy đều nhanh nhẹn đến nỗi không ai trông thấy rõ được.

Bởi thế, xem ra Thôi Thiên Hàn chắc chắn phải mất mạng dưới tay của Thích Thiết Hoa rồi.

Thốt nhiên, một tiếng quát to bỗng từ lưng chừng trời vọng lại :

- Hãy ngưng tay !

Tiếng quát vừa dứt, Cuồng Hiệp đã bay đến nơi vung chiêu đánh thẳng về phía Thích Thiết Hoa.

Thích Thiết Hoa nhanh nhẹn thu thế võ trở về, rồi nhảy lùi ra sau. Riêng Thôi Thiên Hàn biết mình vừa thoát chết nên sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh khắp cả người, đứng trơ trơ như khúc gỗ.

Đôi mày liễu của Thích Thiết Hoa nhướng cao, đưa mắt chú ý nhìn về phía Cuồng Hiệp, lạnh lùng quát rằng :

- Ông làm chi thế ?

Cuồng Hiệp đang định lên tiếng trả lời, thì Thôi Thiên Hàn đưa mắt liếc qua bỗng thấy cụ bà tóc bạc phơ gọi là Mang Sơn Quỷ Mẫu ấy đã từ từ đứng lên bước về phía mọi người.

Sắc mặt của cụ bà ấy lạnh như một tảng băng, chẳng hề có một chút tình cảm. Thôi Thiên Hàn nhìn qua không khỏi rùng mình, thầm nghĩ rằng :

- Không xong rồi, cụ bà này không biết chừng là người của Truy Hồn Kiếm Khách mời đến để tiếp tay hấn ?

Hơn nữa, cái chết của thân mẫu chàng rất có thể là do Mang Sơn Quỷ Mẫu đã đầu độc.

Thôi Thiên Hàn nghĩ như thế nên bất thần lao người đến chặn bước tiến của Mang Sơn Quỷ Mẫu, lạnh lùng nói :

- Hãy dừng bước !

Mang Sơn Quỷ Mẫu chậm bước chân lại, rồi cất giọng âm u nói :

- Tránh đường ra !

- Không thể được !

Trên khuôn mặt già nua nhăn nheo của Mang Sơn Quỷ Mẫu hiện lên một nụ cười lạnh lùng héo hắt, nói :

- Cũng được !

Bà ta chỉ nói hai tiếng rồi lùi người ra sau một bước, đưa đôi mắt sáng quắc như điện nhìn chòng chọc vào mặt Cuồng Hiệp.

Cuồng Hiệp có vẻ hơi ngĩ ngại, rồi nói :

- Thích Cung chủ, cô bảo Thôi Thiên Hàn là em trai của cô làm cho tôi nhớ đến một huyết án trong võ lâm trước đây mười lăm năm. Cả nhà của Thích Xuyên Dương...

Câu nói của Cuồng Hiệp chưa dứt thì vụt nghe Mang Sơn Quỷ Mẫu quát to :

- Đố ngươi dám...?

Tức thì, người bà ta liền lao đến nhanh như điện xẹt. Đồng thời, tiếp đó là một tiếng gào thảm thiết xé cả không gian.

Thế là tiếng “ Dương” mới từ cửa miệng của Cuồng Hiệp thốt ra thì ông ta đã gào lên, rồi té lăn ra đất.

Tất cả mọi người thấy thế đều không khỏi kinh hãi.

Lúc đó, Cuồng Hiệp đã bị trào máu ra thất khiếu, rồi chết rất thảm thiết.

Sự diễn biến quá đột ngột ấy chẳng những làm cho Thôi Thiên Hàn không hiểu ất giáp chi cả, mà đồng thời ngay đến Thích Thiết Hoa cũng không kịp nhìn rõ Cuồng Hiệp chết như thế nào.

Sau đó, mọi người trông thấy Mang Sơn Quỷ Mẫu đứng sát bên cạnh xác chết của Cuồng Hiệp mặt đỏ gay như lửa, trông hết sức khủng khiếp!

Trông thấy vậy, sát khí liền tràn ngập cả khung mặt của Thôi Thiên Hàn, chàng quát to :

- Bà thật quá ác độc !

Vì lửa giận đang cháy bùng bùng nên chàng không còn kể chi đến chết sống, nhắm hướng Mang Sơn Quỷ Mẫu nhay vút tới, vung chưởng quét ra thật mạnh.

- Ngươi muốn chết phải không?

Câu nói vừa dứt là bà ta đã phát tay áo ra, hất bắn Thôi Thiên Hàn ra xa ngoài một trượng.

Sắc mặt của Thôi Thiên Hàn đỏ bừng lửa giận, nghiêng răng nói :

- Đúng thế, tôi muốn tìm cái chết đấy, bà hãy hạ độc thủ đi ! Bà hãy giết chết tôi bằng chất độc lợi hại của bà, như đã giết chế Cuồng Hiệp và mẫu thân của tôi vậy...

- Ai là mẫu thân của ngươi ?

- Mẫu thân của tôi là Từ Mẫu Độc Phụ. Tôi không thể nào quên bà được...ba năm trước đây, bà có đến tìm mẫu thân tôi...

Câu nói của Thôi Thiên Hàn chưa dứt, Mang Sơn Quỷ Mẫu đã ngửa mặt lên trời cười như điên như dại, âm thanh chẳng khác nào tiếng chim cú kêu giữa đêm khuya, hay tiếng vượn hú nơi ghềnh vắng, khiến Thôi Thiên Hàn không khỏi giật mình, quát lớn :

- Bà cười cái gì thế ?

Tiếng cười của Mang Sơn Quỷ Mẫu bỗng im bật. Thích Thiết Hoa tràn ngay đến trước mặt Mang Sơn Quỷ Mẫu cất giọng lạnh lùng nói :

- Thừa lão tiền bối, bà xử sự như vậy thực ra quá ác độc !

Mang Sơn Quỷ Mẫu lạnh lùng nói :

- Các người tưởng rằng Cuồng Hiệp chết dưới tay của ta sao ?

Câu hỏi vắn lại ấy quả đã làm cho Thôi Thiên Hàn và Thích Thiết Hoa đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, líu lưỡi không nói nên lời.

Sắc mặt của Mang Sơn Quỷ Mẫu vẫn lạnh lùng không một tí tình cảm nói :

- Thôi Thiên Hàn, người hãy nghe đây... Từ Mẫu Độc Phụ không phải là mẹ ruột của người đâu !

- Ô !

- Mười lăm năm về trước, bà ta đã nhặt được người giữa một bầy sói...

Câu nói của Mang Sơn Quỷ Mẫu chưa dứt thì bỗng nghe bà ta quát to lên, rồi bất thần bay thẳng lên không hết :

- Ông bạn quả là tài nghệ cao cường !

Qua tiếng hét ấy, người bà lão đã lao thẳng ra xa một trượng. Tiếp đó bỗng nghe một giọng cười lạnh lùng nói :

- Mang Sơn Quỷ Mẫu cũng quả danh bất hư truyền...!

Tức thì, một tiếng nổ “âm” nổi lên, rồi một bóng xanh bỗng nhắm ngay phía Mang Sơn Quỷ Mẫu lao vút tới.

Trước những cảnh tượng ấy, Thôi Thiên Hàn kinh ngạc đến đứng trơ ra như khúc gỗ.

Vì chàng không còn hiểu việc chi đã xảy ra như vậy. Cuồng Hiệp không phải chết dưới tay của Mang Sơn Quỷ Mẫu mà lại chết dưới tay của một người khác.

Giữa lúc Thôi Thiên Hàn còn đang ngạc nhiên thì Truy Hồn Kiếm Khách đã lạng lẽ vung lưỡi trường kiếm ra dùng thế thứ nhứt trong Truy Hồn Tam Thức là thế Truy Hồn Câu Phách tấn công vào Thôi Thiên Hàn.

Thế kiếm đột ngột ấy chớ nói chi trong trường hợp Thôi Thiên Hàn không hay biết để tránh, mà dù cho chàng có hay được và muốn tránh đi nữa cũng không tài nào tránh kịp.

Giữa cơn nguy cấp đó, bỗng thấy một cái bóng trắng lao tới che lấy người của Thôi Thiên Hàn, một tiếng gào thảm thiết vang lên...

Thôi Thiên Hàn giật mình ngó lại, đầu óc chàng như bị một nhát búa giáng trúng mặt mày choáng váng, thân hình người lão đảo như muốn té khuỵ xuống.

Thích Thiết Hoa biến hẳn sắc mặt quát to :

- Truy Hồn Kiếm Khách, người thực là tàn bạo !

Dứt lời, nàng liền vọt người lên vung cánh tay ngọc ra, năm ngón tay giương thẳng chụp vào mặt của Truy Hồn Kiếm Khách. Cùng một lúc, tay trái của nàng lại đánh tiếp theo một thế Nộ Đào Phách Ngạn.

Hành động của Thích Thiết Hoa hết sức nhanh nhẹn, Truy Hồn Kiếm Khách làm thế nào tránh né cho kịp ? Bởi thế, qua một tiếng “hự” khô khan, tức thì cả người của Truy Hồn Kiếm Khách đã bị hất bắn đi như một làn tên xẹt...

Giữa lúc thân hình của Truy Hồn Kiếm Khách đang bay như thế, thì bỗng có một bóng người nhanh như điện chớp bay thoát tới chụp lấy Truy Hồn Kiếm Khách rồi lao người đi mất.

Thích Thiết Hoa trông thấy thế không khỏi kinh ngạc.

Nhưng trong khi đó, bóng người ấy đã thoát bay đi xa ngoài mấy mươi trượng rồi.

Riêng Thôi Thiên Hàn thì đang cảm thấy trong lòng đau xót vô cùng. Vì nếu không có Bạch Dung lao mình đến để lấy thân đỡ lưỡi kiếm cho chàng thì chắc chắn chàng đã bị mất mạng dưới tay Truy Hồn Kiếm Khách rồi.

Trong khi đó, nơi bả vai của Bạch Dung máu tươi đang tuôn ra như xối. Nàng nằm im dưới đất không cử động.

Tất cả mọi việc vừa xảy ra đã làm cho Thôi Thiên Hàn từ trong cơn ác mộng của quá khứ bừng tỉnh về với thực tế. Chàng đã hiểu...đã hiểu sức mạnh của tình yêu.

Chàng bèn cúi mình bồng Bạch Dung lên, lệ nóng trào ra khóc mắt, đau đớn kêu lên:

- Bạch muội muội...

Trước thực trạng này, tính hung tợn trong người chàng đã vì đức hy sinh cho tình yêu của Bạch Dung cảm hóa mà tiêu tán đi tất cả.

Bạch Dung cố nhướn đôi mắt lên, buồn rầu gượng cười khẽ nói :

- Thôi ca ca, em biết anh không...yêu em, vậy hà tất đau đớn cho em làm gì ?

- Không, Bạch muội, anh đã có lỗi với em lắm...

Chàng như định nói thêm điều gì nhưng cổ họng đã nghẹn cứng. Cuối cùng, đôi mắt của Bạch Dung từ từ khép lại, tuôn trào đôi dòng lệ nóng.

Giờ đây nàng đã hiểu được chàng nhưng đã quá muộn rồi.

Trong khi Thôi Thiên Hàn bắt đầu yêu nàng thì nguyên vẹn cuộc đời thanh xuân tốt đẹp của nàng đã hiến dâng trọn vẹn để cứu mạng cho chàng. Nàng không hối tiếc về chỗ mình đã hiến dâng quá lớn lao. Vì nàng đã yêu chân thành thì không còn có gì luyến tiếc nữa.

Tình yêu là gồm cả hai mặt buồn đau và vui vẻ. Những người ở trong hoàn cảnh bất hạnh thì được phần trước, còn những người hạnh phúc thì được phần sau. Nàng đã biết chính mình là kẻ bất hạnh.

Thích Thiết Hoa bước đến trước mặt Thôi Thiên Hàn trông thấy chàng đang ôm Bạch Dung khóc rất đau đớn, nên nàng cũng không khỏi chạnh lòng rời lệ.

Bởi thế, nàng liền thò vào áo lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng Bạch Dung, và nói :

- Hãy để cô ấy nằm yên xuống !

Thôi Thiên Hàn nghe theo lời để Bạch Dung nằm yên xuống đất, rồi lấy ra một gói thuốc bột rịt lên vết thương cho Bạch Dung.

Bạch Dung như có vẻ tỉnh táo hơn nên nhắm mắt nằm yên để dưỡng sức.

Nhưng ngay lúc ấy, bỗng có một tiếng quát to xé không gian truyền lại. Ai nấy đưa mắt nhìn lên thì thấy bóng của người áo xanh và Mang Sơn Quỷ Mẫu bỗng đang ra xa. Đồng thời, lại nghe một tiếng “hự” khô khan, rồi Mang Sơn Quỷ Mẫu ngã lăn ra đất.

Thôi Thiên Hàn trông thấy thế không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn lao mình thẳng về phía ấy. Vừa đến nơi, chàng đã trông thấy bóng người áo xanh đang loạng choạng chạy thẳng vào cánh rừng, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Sắc mặt của Mang Sơn Quỷ Mẫu đã trở thành xanh như tàu lá, từ từ chỗi tay ngồi dậy, thò tay vào túi lấy một gói thuốc bột ra trút vào miệng uống. Bà ta bắt đầu nhắm mắt để vận dụng nội công chữa trị vết thương.

Sau một khoảng thời gian độ chừng xong một bữa cơm, bà ta mới đứng dậy đưa mắt chú ý nhìn vào Thôi Thiên Hàn, nói :

- Người ấy đã đi rồi à ?

- Đúng thế !

- Quả là thằng bé nguoi đáng chết ! Người ấy chính là kẻ đã giết chết Từ Mẫu Độc Phụ...

- Cái chi ?

Thôi Thiên Hàn vừa nghe qua thì mặt liền biến sắc, nhanh nhẹn lao mình đuổi theo người ấy.

Mang Sơn Quỷ Mẫu bỗng to tiếng quát :

- Trở lại mau !

Thôi Thiên Hàn giật mình, dừng chân lại, quay mặt nhìn về phía Mang Sơn Quỷ Mẫu nói :

- Tại sao bà lại kêu tôi trở lại ?

- Người đuổi không kịp hán đầu ! Nhưng hán đã trúng Âm Phong Ngũ Độc Phấn của ta rồi chắc chắn cũng không còn sống bao lâu nữa.

Bà ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Song ta cũng bị trúng chất độc vô hình của hắn, xem ra cũng không còn sống được mấy tiếng đồng hồ nữa...

- Bà không thể sống được mấy tiếng đồng hồ nữa sao ?

Vietkiem.com